

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA,

Rambal del mitj, 20,

BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre.	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16 »
Estranger.	18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

CARICATURA PÓSTUMA DE PADRÓ.

Sense lema varem trobarla, y aixís mateix la deixem. Tal vegada 's refereixi á la qüestió de Orient.

L'HERENCIA DE TOMAS PADRO.

Diguem en lo número passat que 'l qui en Espanya no conta ab altres medis d'existencia que ab los seus mèrits intel·lectuals, ab la ploma ó bé ab lo llapis, ja pot renunciar á deixar á sa familia altra cosa que 'l nom que s' haja conquistat, y res mes que 'l nom.

Hi ha una classe obrera que no perque duga levita y figuri en las esferas superiors, es menos infelís y te menos necessitats que la classe obrera de la brusa y del treball manual.

La classe obrera de l'intel·ligencia, necessita també redenció, com la classe obrera del taller y de la fàbrica.

Tomás Padró, víctima de son treball excessiu incansable, constant y dotat de un talent enviable; Tomás Padró que ha inundat las publicacions ab los fruits de son ingeni; Tomás Padró que conta á milers las sevas obras, ha mort pobre.

Y es precis saber que portava una vida consagrada absolutament á la familia, una vida tant arreglada com laboriosa: una vida exemplar.

Aquets resultats solzament pot compendre 'ls qui coneix de prop la vida de l'intel·ligencia y qui sab lo préu mesquí á que 's cotisan aquets treballs superiors, en los quals hi sucumbeixen las naturalesas millor dotadas y organisadas.

Padró deixa una viuda y dos fills de curta edat

Si ell hagues viscut, pare carinyós com era y espós amantíssim, ni la digna y avuy desconsolada senyora, ni aquells dos nens interessants y dignes també pèl nom que portan, haurian hagut de teme un sol moment l'aspecte de las duras necessitats.

La má de 'n Tomás Padró era una má incansable y era una má fecunda.

Mes ay! Aquesta má s' ha gelat: aquesta má sempre inspirada, avuy ha quedat inmóvil y presa del fret de la mort.

Tomás Padró tenia entre altres una virtut que avuy donará 'ls seus fruits,

Tomás Padró era la generositat personificada.

Si un artista brillava, ell era lo primer en proclamar son triufo, lo primer en teixir-li coronas, y en perpetuar ab lo llapis la victoria alcançada. Alentava als humils: admirava als grans. May se mostrá sòrt ni á las alegrias ni á las penalitats. Ab lo mateix afany ab que coronava 'l mèrit, aixugava 'l plor de la desgracia.

Aixís se compren que 'n Tomás Padró no tingues enemichs, entre 'l del seu ofici.

Aixís s' explica, que la generositat que tant prèdigament sembrá, puga avuy donar sos fruits, y que 'l desgraciat artista, ja no leguí solzament lo seu nom á la familia, sino 'ls fruits efectius y preciosos que vá sembrar en vida.

Si: tots los artistes s' han ofert á socorre á la familia de Padró, á pagar al amich difunt un deute d'agrahiment, qu'en vida d' ell contraueren.

Y á modo d' artistes han sapigut revestir lo pago d' aquest deute de una forma admirable, que, fujint de la limosna que rebaixa als caràcters dignes, darà en bréu á Barcelona un exemple de fraternitat artística, y á la simpática y

desolada familia lo consol de una nova proba de lo molt qu' era volgut l'excelent Tomás Padró.

Totsells, pintors, escultors, dibuixants, aquarelistas, gravadors, arquitectos, mestres d'obras, literats, poetas, compositors, editors de llibres y de música, comerciants d' objectes d' art, fotógrafes, litógrafos, fundidors, etc. etc.: tots los qui á las arts ó á las lletras consagran son talent, ó al comerç de las arts ó de las lletras se dedican y 'ls amich del difunt s' han ofert á fer entrega á la viuda y als fills d' en Padró de una ó varias obras: tots ells s' han ofert á prestar aquest tribut á la memoria del inolvidable company de glories y fatigas.

Tots aquets objectes reunits, aixís los fruits dels nostres mes afamats artistes, com l' ensaig generós dels joves que algun dia sabrán elevar-se, tots aquets objectes serán exposats convenientment, y d' ells se 'n farà una rifa pública, quals productos constituirán l' herencia de la viuda y dels fills d' en Tomás Padró.

¡Quina idea més gran y més consoladora!

Molts son los que han rebut iuivació: alguns los que instantáneament han correspost á ella: molts los que preparan treballs especials: lo recort del artista anima als fills del art.

Si per descuit algun no ho ha sigut, dónas per invitat y correspongui com puga á aquesta manifestació d' objectes de mèrit y de generosa expansió de sentiments purs y honorats.

Lo públich sabrá admirar lo doble objecte d' aquesta idea, no ho duptem.

¡L' art y l' agrahiment enllassats per la fraternitat!

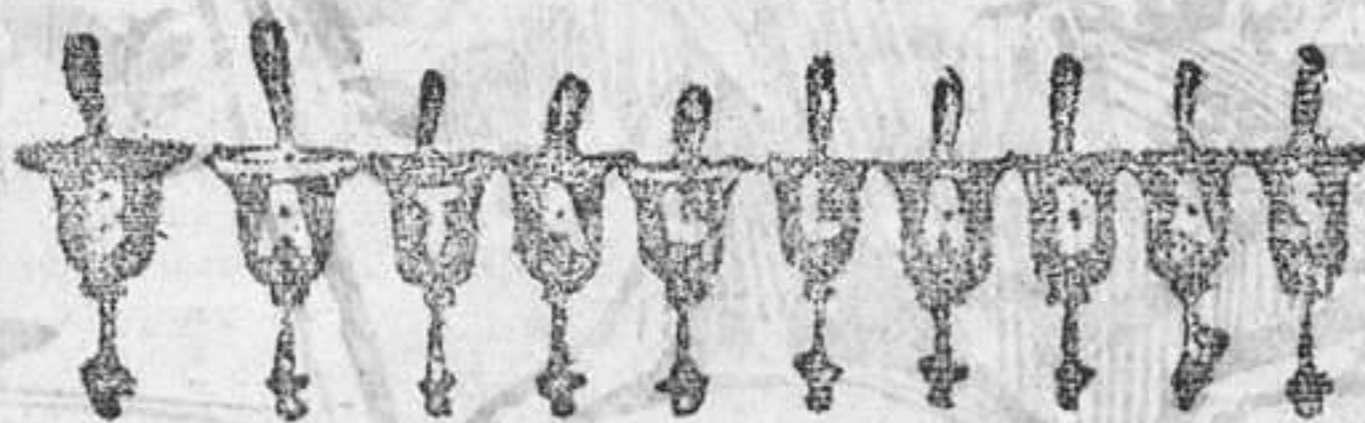
Lo públich quan vinga 'l cas, sabrá correspondre també á la memoria del difunt, al estat de sa simpática familia, y á la generositat sublime dels artistes que 'ns donan tant consolador exemple.

P. K.

TOT VA PER TERRA.

SONET.

«A terra va qui cau» diu cert adagi,
á terra morts y vius, á terra 'ls tresos,...
á terra los infants de dotse mesos
y á terra mes de mil, mentres vi hi hagi.
D' anar á terra, avuy, hi ha tal contagi,
que hi veig pobres y ríchs, senyors pagesos,
y fins ¡vegin si es prou! d' aquells Inglesos
que sempre ne van drets, per tort que 's vaji.
En fi d' eix contratemps tant repugnant
resultan per mes dól, (no es pas mania,) semblants aterradors,... ulls plens d'espant...
mals y llantos per tot!... y mentres tant
s' espera un alsís bell, en no lluny dia;
m' han dit que dintre poch pujan la carn...
A. F. O.

La pèrdua plorada de 'n Tomás Padró ha deixat en la Campana un vuit que nesaltres som los primers en reconeixre y en sentir.

No obstant, consti per satisfacció dels nostres lectors, que l' empresa de la Campana de Gracia no reparará en sacrificis de cap classe per omplir-lo de la millor manera possible, á fi de que no decaiga la part d' ilustració, tant ben sentada pèl nostre inolvidable amich.

Gent de Barri 's titula una pessa estrenada últimament ab gran éxit en lo teatro del Liceo, y que á fé de mon val la pena de ser vista.

Hi ha tipos bonichs, xispa abundant y alusions molt oportunas.

Es original de un autor molt conegut, que perque no 'l coneguessin s' ha distressat de dona, fentse anomenar per Rosa Pich.

Mereix un sincer aplauso, y si fós dona de debò, hi ballaria una americana.

Los nostres coloberadors se lluheixen.

Dos parayguas foradats (Marti Revoltés) ha vist estrenada una pessa seva «Los papers de la dita» en lo teatro Quevedo.

Sipari (Josep Dalmau y Carles) y Valentí Julibert (Fransesch Marull, dos pessas mes tituladas respectivament «Tribulacions» y «Al vol» en lo teatro de Palamós.

Totas aquestas obras han sigut molt aplaudidas y 'ls autors cridats á las taulas.

Un capellá ha fet un sermó en un' iglesia de Barcelona, dihent:

«Paras de familia: no donguéu las vostras fillas á cap liberal; donéulas de primer al moro Muza.»

Si vaja, donéu las fillas als meros, y viva la mitja lluna y allé dels serrallos.

Ja 'u deya jo que alguns d' aquests catòlichs comensan á veure al turch ab molts bons ulls.

Los possibilistas y 'ls radicals s' entenen.

L' insigne Castelar y 'l grupo important capitanejat per en Martos, están próxims á contreure una fusió d' elements, en honra y profit de la causa democrática.

No podem menos de felicitarlos d' aquest acort.

Quants mes serém, mes riurem.

Entre 'ls retratos que s' han entregat ja á la viuda de Padró per formar part de la loteria d' objectes d' art, hi figuran un magnífich paisatge del Sr. Urgell.

Dos preciosas aquarelas del director de l' Escola de Bellas Arts D. Lluís Rigalt.

Dos acabats bustos de barro, originals del escultor Vallmitjana, regalo del advocat don Joseph Llavallol.

Un' obra en cinch volums de un mèrit molt rare del editor Sr. Sauri.

Quatre suscripcions gratuïtas per un any á l' Ilustració espanyola y americana ofertas pèl llibreter D. Eudalt Puig.

Y altres que anirém donant á coneixe als nostres lectors.

També 'ls directors del colegi Srs. Miralles y Mimó, han ofert respectivament sos establiments per tenir al fill de 'n Padró en calitat de pensionista, fins y á tant que obtenga 'l títol de batxiller.

La familia agrahint l' oferiment del Sr. Mimó, ha obtat per lo del Sr. Miralles, considerant qu' en son colegi ja hi rebia instrucció lo fill del nostre amich.

Als neos francesos, los liberals los diuen francesos in partibus.

Y tenen rahó.

Res los importa posar la Fransa en perill cada dia.

Els sen com aquell de l' Esquella de la torrada.

«Primé es lo partit que tot.»

Dos qüestions gravíssimas han preocupat fins are als espanyols; la ferida que rebé 'n Frascuelo á Madrid y la guerra d' Orient.

Pero Déu, que es misericordiós y que fa temps sembla que 'ns protejeix ha fet que la mes trascendental de las dos desgracias no tingués un desenllás funest, y casi per miracle 's véu en Frascuelo fora de perill.

En quant lo dels turchs y rusos ja 'u saben. Allá aviat hi haurá corrida y aquí també.

Las eleccions de un diputat provincial per Vich han donat lloch á las cosas mes saladas.

Los electors van comensar á dir que la meytat de la policia de Barcelona havia pujat á la montanya.

Lo cert es que vá haberli' escrutinis á porta tancada y altres cosas per l' istil.

Y mirin, á Vich no falta qui vá prometre que si 's votava 'l candidat ministerial, se tirarian á terra las murallas.

Poden contar, borrhongos, si ab lo pes de unas murallas havia de caure la balansa!

Es notable la fábrica de xocolate que l' anti-gua casa Amatller, ha montat en lo passeig del Cementiri.

En ella s' hi fabrica aquesta sustancia ab las maquinas mes perfectas que 's coneixen.

De bona qualitat y molt ben elaborada es la xocolate Amatller.

Y se 'n fá tanta, que tots los suscriptors del Brusi no hi donarian l' abast, per mes que la prenguessin ab la sopera.

Es tan bona, que l' hi pendrian.

Y digué en Cánovas en lo seu discurs dirigit á la majoria:

«Seria inútil negar que 'ls homes de un sistema caygut prenenen lo poder en actitud amensadora, y es precis ser inflexible. Davant del principi de la rebeldia no déu cedirse jamay.»

En Cánovas ho diu y en Cánovas té sempre rahó.

«Davant del principi de la rebeldia no déu cedirse jamay.»

A horas d' are turchs y russos s' están rompent l' ánima.

¡Viva la gloria y viva la gresca!

Los dos emperadors invocan al Altísim avants de llensar las sèvas forsas á la matansa.

Figúrinse que tots dos se dirigessin á algú de vostés quin compromís mes grant!

Tots dos beneheixen á las sèvas forsas.

Aquest pas si qu' es ben inútil, perque 'ls que 's van á matar d' aquesta manera, lo qu' es de *benefits* ja 'n son.

La cullida de 'n Frascuelo vá desconsolar al partit que are domina.

Figúrinse qu' en Frascuelo es la primera espasa de 'n Cánovas!

Al Ateneo barcelonés hi ha una junta de milocas.

Una Junta qu' encare no véu á un jóve dispost á donar una proba dels seus coneixements, en punt á ciencia moderna, 'l priva d' enrethonar.

Y aixó qu' are han fet en l' Ateneo una escala de mármol.

¡Malaguanyada escala de mármol, per un magatzém de cansalada rancia!

Los fondos francesos han suferit una baixa. Ells prou voldrian imitarnos; pero no poden surtirse'n.

De primer, han de comensá per enmatllevarnos un primer ministre com lo que tenim nosaltres.

Per fer baixá 'ls fondos, ningú com ell.

DEU VOS GUART D' UN JA ESTÁ FET.

AL MEU AMIGH MALACARA.

Si passéu penas molt grossas y trobá un consol voléu, resignats esclameu sempre:
¡Deu vos quart d' un ja está fet!

Fá dos anys varen casarse la Layeta y en Benet enamorats, podéu creurer fins la punta dels cabells.
Mes vingué per sa desgracia de la noya un cusinet, y 'l Benet, que 's un calssas manté la dona y parent, y per no armar saragata no fa cas de lo que veu; no poguent portar la gorra ara dú sempre barret.

Prou l' avisan, l' adverteixen, mes resignat, respon ell:
¡Ay amichs!.. deixéuho corra...
Deu vos quart d' un ja está fet.

Don Pancrás, home de pelas y de sexanta anys cumplerts, va casarse ab ia *Lolita* que tot just ne tèt disset.
Per amor... ¡cal ni cal dirho, si ni l' un ni l' altre 'n sent....
Ell per tenir cosa tendra, ella tant sols pèls diners.
Al poch temps la Doloretas va fugir ab un tinent y la passan molt grassona ab los quartos del vellet.
—¡Pero Pancrás... que no hi veyas?—
li diuhen los amichs seus, y ell, tranquil á tots contesta:
¡Deu vos quart d' un ja está fet!

No fa molt anaba ab cotxe la noya de la Mercé, y tant ricament vestida quant sortian á paseig ab lo seu amich D. Panxo, un americau vell, que admirat, deya ab sorpresa tot aquell qui la coneix:
—¡Quina sort per la noyeta!... era pobre fa poch temps y mireu quanta riquesa!...—
Pero al fi, cansat lo vell s' eclipsá, y ara la pobra ha perdut tot lo seu be.
—Perque 'l creya—ara l' hi diuhen:
¡Deu vos quart d' un ja está fet!

Y aixis, en la vida 's passan mil mals de caps y tropells, que per desventura 's veuhen quant ja no tenen remey.
Ditxós aquell qui 's conforma ab lo seu estat present y res del mon l' encaparra y viu sempre satisfet.
Axis, joh amich!... t' aconsello que vagis sempre prenent las cosas com se presentan, y no t' amohinis per res, y si t' diuhen «Malacara» sent tant guapo, tu rihnt respondrás: m' ho van di al neixer,
¡Deu vos quart d' un ja está fet!

ZARANDIETA.

La qüestió d'Orient s'enmaranya. Alguns creuhen que tindrem guerra molt aviat.
Ho crech molt bé.
Lo poder dels qu'embohican á l'Europa, es un poder tant gran que si s'hi empenyan, son caposos de feros menjar castanyas frescas, avants de Tet-Sants.

Nada menos que 21 bisbes van al Senat.
¡Oh s' hi entressin á l'Alta Cámara vestits de gran uniforme!
Seria un espectacle conmovedor.
Ni 'l primer acte de l'*Africana*.

En lo poble de Puigdalba del Panadés hi ha un capellá que té un estudi.
Y aquest capellá ensenya als seus dexebles á cantar la següent cansó.
«Mori Garibaldi mori 'l seu partit.
viva Pio nono y viva Jesucrist.»
¿Qué no podria viure tothom? Miri qué en Garibaldi quan se mori no's fava dir cap missa.

Una cosa m'estranya, que un mestre d'estudi tingui humer per fer cansons.
Pero are me m'adono,
¡No es capellá lo mestre de Puigdalba? Compreh l'alegría
Si está magre y minso com á mestre, com á capellá está alegre y es de bon regent.

Conversa arpeggada entre uns quans pelegrins.
—¡Vosté vá servir á la santa causa?
—¡Vaya!
—¡Quántas creús té per fets heroichs?
—No tinch més que un fet hervich: l'haverme casat y una creu.
—¡Quina creu?
—Una creu que no'm passa cap pensió: la creu de la segra.

Com que s'acosta l' istiu los russos ho tenen mal.
Jo conech qui ab la calor se 'ls treu y 's deixa no més que la levita.
Pero ells ja saben lo que 's fan y per aixó declaran la guerra avants de que passi la primavera, fiats en alló que diuhen:
«Antes del 30 de Mayo no te quites el sayo.»

Los que van á la guerra á matarse mutuament son per cert molt *trompas*.
Tal vegada d' aixó vé, quan hi ha guerra, allo que diuhen:
Hei haurá *trompadas*.

Rétol de una perruqueria de la Rambla:
»SE CORTA EL PELO FISIOLÓGICAMENTE.»
Are ja no 's talla 'l cabell á la romana y á l'inglesa.
Are 's talla *fisiologicament*.
Ja 'u deya un pelegri:—«Jo 'm tinch de fé-esquilar; pero, francament, no estich per tanta ciencia.»

Los qui dedican al negoci de las cosas relacionadas ab la religió, venen unas pallas que diuhen que son tretas del llit del Sant Pare.
Y mirin, hi ha llanuts que las compran.
Unas quantas pallas y la *garrofa* de assegurá qu' es del llit del Papa, quin esmorsar més apropiat y sanitós!

Recepta que recomaném als reclutadors de sagristia.
Ab uns quans quintars de *llana* sis grossas d' ossos *bertrants*, sis mes de fusells berdans sis de boina y de canana; varios sachs ben plens de gana y altres tants de hipocresia, uns quans mes de cobardia y cent lliuras de rapé, pèls neos m' empenyo á fé una digna companyia.
C. DE A.

Aquell pelegri que dias endarrera havia de sortir del Pi, vá quedarse á dintre.
La gent estava esperant ansiosa, y el pelegri no sortia.
—Nada senyors, vá dir un xusco: la professó ja vá per dintre.

En una agencia de matrimonis d' aquesta capital, entre homes y donas hi ha disponibles per casarse 1.937 individuos, los quals entre tots reuneixen un capital de 51.759.900 duros.
No'u digan á ningú, que si 'l ministre d' Hisienda arriba á oloraho, 's casa de cop y volta ab tots los homes y totas las donas.

Los turchs tenen una gran ventatje sobre 'ls rusos.
Per mes llenya que 'ls clavin, no 'ls podrán may rompre la *crisma*.
Com que no sox batejats!

Ja s' está organisant un' altra pelegrinació á Roma.

¡Viva 'l salero!
En lo vapor hi haurá passatjes de 1.ª, 2.ª y de 3.ª classe.

No pas pèls que sigan mes ó menos pecadors, sino pèls que tingan mes ó menos quartos per gastar.

Tot, lo mateix que al mon.

Ja 's prepara una nova lley d' imprenta. O com si diguéssim, en Romero Robledo está esmolant una navaja nova per afeytarnos per mort de Deu.

Decididament, jo 'm deixo tota la barba.

Un déficit de milmillions deixarán los actuals presupuestos.

Peró no 'ns apurém per tant poca cosa.

Quan no tinguém cap mes recurs, anirém per totas las professons de Corpus del mon tocant las trampas.

En l' iglesia de Santa Ana anuncian per medi de cartells las funcions que 's donarán durant lo próxim mes de Maig.

Ni en Bernis quan anuncia una nova companyia es tant rumbós com á l' iglesia de Santa Ana.

En aquests cartells se demanan quartos y limosna.

Y no 's creguin: no 'ls demanan per amor al diner sino perque 'ls fiels com mes pobres son, mes facilment entran en la gloria.

**

En un dels cartells de l' iglesia de Santa Ana s' hi llegeix:

«Pedir al cielo que Pio IX salga del cautiverio en que le tienen aprisionado con duras cadenas los mas encarnizados y crueles verdugos de la Iglesia, á fin de que alcance su justa y legitima libertad etc. etc.»

Ja no voldria tenir jo mes decret de imprenta, que 'l Papa cadenas y falta de llibertat!

Son tant papistas aquesta gent, que hasta quan parlan diuhen *papas*.

Jo ja 'u veig: com que cada dia tenen la facilitat de confesarse, per dir *gofas* no s' hi descalzan.

Las que mes hi perderán ah la guerra d' Orient serán los turcos.

Perque cada turch que mori deixarà quatre ó cinch dotzenas de viudas, si es casat.

Peró com que l' estat no podrà ampararlas s' heuran de morir de gana, si fa ó no fa com las de Espanya.

Las cartas valdrán un ral.

Aixis ho diuhen los nous presupuestos.

Una carta per Fransa, per Inglaterra, per Alemania, y per totas las nacions adheridas al conveni, un ral també, com una carta per Gracia, Sant Audreu ó Sarriá.

Resultat que ab l'escusa del ral hi haurá molta gent que s' estalviarà la feyna d' escriure, y molts estanquers que s' estalviarán la feyna de vendre sellos y algun ministre d' Hisenda que s' estalviarà la feyna de contar quartos.

**

Avants quan hi havia guerra, déu centims del sello de pau y cinch centims del sello de guerra.

Are que aném tant bè, 25 céntims.

¡Ah! es que llavors havian de comprar balas y pólvora contra 'ls carlins, y are es mes car. Are á molts d' ells se 'ls ha de pagá 'l sou.

Lo palació real se n' ha anat á terra.

Al veure la plasa plena de runas, deya un limpia-botas á un altre.

—Ja t' ho deya jo Baldomero que cauria;

—Sí, y encare es una bona sort, quan no hi ha desgracias.

CANTARELLAS.

Un ay del meu cor esclata
sens saber la causa jo:
no sé si tos ulls lo causan
ó potsé 'ls meus ulls de poll.

E. X.

Tu, nena, pateixes gana,
jo, nena, pateixo fam:
per xó diu la gent al veure'ns:
«¡Quin parell que s'han juntait!»

E. T.

L'hi fá l'ós en Pep, l'Anton,
l'Agustí y en Ramon Mata:
are'm vol á mi: ja es cert
com mes te la mar mes brama.

O, P. N.

CUENTOS

Estavan conversant uns quants joves sobre un gosset molt bufó que tenia un d' ells.

Tots celebravan las gracias de dit animal. Lo seu amo qu' estava d' aixó molt satisfet, va respondre ab gran naturalitat.

—Aquest gos, es descendent d' uns senyors molt rics de Valencia.

Passavan dos amichs per devant d' una casa que hi havia lo següent lleterero:

Se admiten caballos á pupilo.

—¡Home! digué l' un, tu que buscaas habitació me sembla que aquí hi estarias molt bé.

—Bueno, digué l' altre, pero voldria que 'm diguesses com t' han tractat á tu?

SOLUCIONES

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. PROBLEMA ARITMÉTICH.—5 lliuras 3 onsas y mitja de pá.
2. TRENCA-CAPS.—Magdalena.
3. EXÁGONO DE PARAULAS.— P E P
R A L I P
M A R I N E R
M I S T O
S A O
4. SINONIMIA.—Sort.
5. XARADA I.—Mon-to-ro.
6. IDEM II.—Pis-to-la.
7. ENDAVINALLA.—Rellojete.
8. GEROLÍFICH.—Los mals governs assolan las nacions més poderosas.

Han endevinat totas 8 solucions los ciutadans Deixumhi ser Músich de corda y Estripaquentos: n' han endevinat 7 F. Nogueras, Baturro y Ca Fé de Ral; 6 Joanet Serrali, Noy que té dos coronas, Gamarusi, Motllo de fer juhues, Rey d'oros, Princesa Lalotta y Cap de mecs: 5 Tres Chés, Ll. Cassolas. R. Arqués, Amich de 'n Sisenando, J. P. Tintés, Pitimini, Guarda y Ola, Que me 'n fás deson, Nene y Tu Ali y C.; 4 Un Quech, F. de P. Mandonguillas, Dos cascabellitos, F. Vergonyós, Tirabuixó, Talla-ferro y T. Sagristá: 3. J. R. y M., Mitja-cerilla, Porthos, P. y La cómica, Ochomendiola; Dosias, Freixeta petit, y B. B. y B. 2 no mes A. Cart, J. Mar y Sol, Angel de Deu, A, VIII, Viuda de Reus, Enriqueta S. O. Noy de 'n Biel, y un gimnástich; y 1 no mes S. Escupina, Trepitja espinas, Xich xirimiqui, Leugim R, Carsas, Carli, Ordisi y un enamorat.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Bohémica, Freixeta petit, Dexeumhi ser, Ralip, Francisca Clarassó, Ca-Fé de Ral, G. Pitimini, Zrandieta, C. del Rimón, Dos Rabechs y A. T. y F.

Las demás que no 's mencionan nr 'ns serveixen. Ciutadá C. de Angunias: Algunas cantarellas y la sinonimia hi anirán.—J. R. y M. Idem un quento.—Noy que té dos coronas: Idem, octógans de paraulas.—C. del Rincon: Idem lo quento de

vosté.—Ralip: Igual que 'l seu acentígrafo y 'l problema.—Deixumhi ser: Idem lo geroglífich de vosté.—Freixeta petit: Hi anirá 'l quadrat de paraulas.—Ramon Guriñach: Al llegir la carta está tot compost: no tenim temps.—R. Pícolis: Insertarém un quento.—Francesch: Idem la seva sinonimia.—Embolica tronas: Mirarém de posarhi la poesia.—Pitíf: Es massa llarch y no gaire ben ve.sificat.—Panotja: Insertarém lo geroglífich.—J. Monjetas: Idem.—E. X.: Publicarém la poesia.—Gall inglés: Idem lo seu geroglífich.—Músich de corda: Idem lo seu problema.—M. Cade-met: Idem, idem.—Panxa prima: Hi anirá un quento.—Aixerit: Mirarém de publicar la seva poesia.—Grapiñell: Hi anirá lo que 'ns envia.—B. P.: Idem, idem.—C. Fandangus: Publicarém un quento.—Ochomendiola: Qué vol anar á la présó?—Conegut del Eugenio: está mal versificat.—Joan y Tuyetas: Hi anirá una cantarella.—Neri: L' heu complascut en lo que podiam.—Reseta Camellas: Insertarém dos quentos.—M. Prunedá: Es difícil trobá una forma per dirho sense perill.—M. Carbonera: Mirarém de compláurela si 'ns es posible.—Perics Matalassé: Pél sonete vá fer tart; lo demés casi tot ho insertarém.

Aquells á qui no 's contesta, no 's dongan per ofosos: lo que 'ns envia no 'ns serveix, y com que tenim la correspondencia de des semanas, per estolviar puesto los passém de llarch.]

QUADRAT DE PARAULAS.

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

Omplir aquets pichs ab lletas que llegidas horisontal y verticalment digan, la primera lo nom de un objecte que serveix per fer llum; la segona lo nom de un mineral; la tercera lo nom de una planta bona per menja; y la quarta un nom propi de dona.

JOAN Y TUYETAS.

SINONIMIA.

Tot, tot, tot, si es gros
en tot barret xich:
tres lletas té 'l tot
¡barrinèu, aquí.

J. MONJETAS.

ESCALFA CERVELLS.

.....remena or y joyas.

Ab aquestas paraulas formar lo litol de un drama catalá.

G. PITIMINI.

ANAGRAMA.

En tot el tot de son tot
tot pendrà tot demaná,
y com que molt s' enfadá
no li respongué un sol mot.

CA FÉ DE RAL.

XARADA

I.

Dos y prima es nom de dona
altre nom es hu quart quinta
y aquesta, noya crech té
una hu dos tres molt bonica.
Una especie de vers es
quarta y prima reunidas
primera quarta y tercera
es nom de una que m' estima
y per final te diré,
perque may acabaria
qu' en el vapor ni ha en gran
de hu dos tersa quarta y quinta.

AIDA.

II.

Dos tres que tal, señor Pere,
¡Ay quina tot tan hermosa!
Pse... al pasar la prima tres
Me la ha regalat la Rosa.

MESTRET.

ENDAVINALLA.

Sols existeixo ans de neixe,
y al neixe deixo de ser:
veyas donchs si m' endevinas.
tu tens datos per sabé 'u

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.